

Είμαι η Λυδία κι έχω σύνδρομο DOWN

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Γεννήθηκα πριν από 22 χρόνια αλλά φαίνομαι μικρότερη. Οι γιατροί είπαν πως θα παραμείνω για πάντα παιδί. Είμαι από τους τυχερούς, κι ας λένε τη μάνα μου άτυχη.

Ο πατέρας μου μας εγκατέλειψε λίγο μετά τη γέννηση μου. Θα είχε τους λόγους του. Κάποτε τον συνάντησα στο δρόμο. Τον αναγνώρισα από μια φωτογραφία που είδα κάποτε σ' ένα άλμπουμ που ανακάλυψα κρυμμένο στην κασέλα της γιαγιάς. Ήταν ντυμένος γαμπρός και στεκόταν δίπλα στη μάνα μου χαρούμενος, ευτυχισμένος με ένα πελώριο χαμόγελο. Όταν βρέθηκε στο δρόμο μου τον χαιρέτησα αλλά μάλλον θα ήταν αφηρημένος και δε με άκουσε ούτε με είδε.

Όταν πηγαίνω βόλτες οι άνθρωποι με κοιτούν με θλίψη κι εγώ αναρωτιέμαι μήπως η κορδέλα που φοράω στα μαλλιά δεν τους αρέσει και τους προκαλεί μελαγχολία. Τότε τους χαρίζω το πιο μεγάλο μου χαμόγελο για να μην στεναχωριούνται που εκείνοι μεγαλώνουν κι εγώ παραμένω ακόμα παιδί.

Κάθε μέρα μαζεύω κι ένα αδέσποτο στο σπίτι. Έχω πέντε γατιά και τρία σκυλιά. Τα βλέπω να γυρνάνε μόνα τους, να κρυώνουν και δε μου κάνει καρδιά να τα αφήσω αβοήθητα. Το βράδυ έρχονται να χουχουλιάσουν όλα μαζί δίπλα μου και να μοιραστούμε τα όνειρα μας. Κι εγώ δεν τους χαλάω το χατίρι. Τ' αγκαλιάζω κι ακούω τα παραμύθια τους μέχρι να με πάρει ο ύπνος.

Μου αρέσουν τα παραμύθια και οι ιστορίες. Η γιαγιά μου είναι σπουδαία

παραμυθατζού. Μου χαϊδεύει τα μαλλιά και μου λέει τα πιο όμορφα παραμύθια, μα καμιά φορά νιώθω τα δάκρυα της να βρέχουν το κεφάλι μου και μπερδεύομαι αφού όλα έχουν ευτυχισμένο τέλος. Θα έχει κι αυτή τους λόγους της.

Μου αρέσουν πολύ τα γλυκά και οι σοκολάτες. Γλυκαίνεται ο ουρανίσκος μου και νιώθω απέραντη ευτυχία. Η μαμά όμως γκρινιάζει και λέει ότι δεν πρέπει να τρώω πολλά.

Μα πώς γίνεται να βάζουν απαγορεύσεις οι μεγάλοι για πράγματα τόσο σπουδαία που σε γεμίζουν χαρά; Είμαι πολύ τυχερή που δε θα γίνω ποτέ μεγάλη!

Μου αρέσει πολύ να ζωγραφίζω. Σχεδιάζω πουλιά και λουλούδια και σπίτια με κήπους και χαμογελαστούς ανθρώπους. Όλες τις ζωγραφιές μου τις χαρίζω σε εκείνους που μου χαϊδεύουν το κεφάλι και μου χαμογελούν. Μου αρέσουν οι χαμογελαστοί και οι ευγενικοί άνθρωποι. Με κάνουν να μη φοβάμαι.

Το χειμώνα φοβάμαι πολύ τις αστραπές και τις βροντές. Μου θυμίζουν ανθρώπους θυμωμένους που αστράφτουν και βροντούν με τις φωνές τους. Βάζω τα χέρια και κλείνω τα αυτιά και τραγουδώ δυνατά για να ακούω την απόλυτη σιωπή. Ίσως γι' αυτό να λέει και η μαμά πως κάποιοι άνθρωποι είναι κακοί σαν τις αστραπές.

Κάποτε θα γίνω ουράνιο τόξο. Θα γεμίσω τον κόσμο χρώματα και φως. Θα βρω τον τρόπο. Εξάλλου έχω παιδική καρδιά και τα παιδιά ξέρουν καλύτερα πράγματα από τους λυπημένους μεγάλους.

Με λένε Λυδία κι έχω σύνδρομο DOWN. Δεν είμαι μογγολάκι.

Μπορώ και αγαπώ αυτά που εσείς δεν βλέπετε κι ακούω μονάχα αυτά που εγώ θέλω. Τα υπόλοιπα τα απομονώνω και είμαι ευτυχισμένη.

Τα όνειρα μου είναι έγχρωμα και οι ιστορίες μου έχουν ευτυχισμένο τέλος. Μου αρέσει να αγκαλιάζω τους ανθρώπους και να τους χαρίζω φιλιά και χαμόγελα.

Αχ! πόσο πολύ μου αρέσει η ζωή!

Πηγή: enfo.gr